

Arrest

nr. 138 285 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die *loco* advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoeker en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In juni 2005 reisde verzoeker het Schengengrondgebied binnen middels een Italiaans visum lang verblijf met het oog op het verrichten van werk. Dit visum werd afgeleverd te Rabat op 27 mei 2005 en was geldig voor 120 dagen.

Op 17 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2010 verklaarde het bestuur die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Op 11 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 maart 2014 trad verzoeker te Sint-Pieters-Leeuw in het huwelijk met mevrouw B. L., van Belgische nationaliteit.

Op 17 maart 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot (bijlage 19ter).

Op 30 september 2014 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2014 werd ingediend door:[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van referentiepersoon werden loonfiches voor de periode januari 2013 – juli 2013 voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat zij tijdens deze periode tewerkgesteld was bij (...) BVBA te Sint-Pieters-Leeuw.

Echter, onderzoek van het dossier heeft uitgewezen dat deze tewerkstelling niet geloofwaardig is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de Belgische onderdaan niet terug te vinden is als zijnde (ex-)werknemer bij (...) BVBA.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht probeerde te bekomen. Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' dienen de andere bewijsstukken niet meer in overweging te worden genomen. De vermeende tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon en het vermeende inkomen dat daaruit ter beschikking zou zijn, zou immers van doorslaggevend belang zijn geweest bij het toestaan van het verblijfsrecht, voor zover de fraude niet zou zijn opgemerkt.

Daarnaast legt betrokkene een attest van de 'Fédération des Mutualités Socialistes du Brabant' voor waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan ziekteuitkeringen heeft ontvangen voor de periode van 21.06.2013 t/m 31.12.2013 en dit voor een gemiddeld bedrag van 1070,07EUR per maand.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het bedrag dat de Belgische uit deze ziekteuitkeringen bekomt onder het bedrag zit van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals vereist overeenkomstig bovenstaand aangehaald artikel. Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde een behoeftenanalyse te doen. Hiertoe kan dienstig verwezen worden naar de armoederisicogrens, die bepaald wordt als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Voor een gezin van twee volwassenen ligt de armoederisicogrens op 1500 euro. Gezien de huurprijs van de woning die betrokkenen betrekken reeds op 550 € (+ desgevallende indexering) ligt, is 120 % van het leefloon het werkelijke minimum inkomen waar de Belgische referentiepersoon zou moeten over beschikken.

(Rvv 26 juni 2014, nr. 126.357)

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Verzoeker voert in zijn eerste onderdeel van het enig middel de schending aan van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 4 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap van 13 december 2006, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert tevens een schending aan van artikel 11 van de Grondwet en maakt gewag van een manifeste appreciatiefout.

Hij licht dit eerste onderdeel toe als volgt:

« En ce que, la motivation de l'acte attaqué est fondée sur le fait que les revenus du conjoint belge ne seraient pas suffisant au sens de l'article 40 ter de la loi du 15 décembre 1980

Alors que le requérant avait indiqué dans le cadre de sa demande que son épouse était atteinte d'une incapacité de travail devant être assimilée à un handicap et avait fait état des éléments de nature à permettre le constat d'un disponible suffisant que pour qu'elle ne soit pas à charge des pouvoirs locaux.

1. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

2. Considérant que la motivation interne d'un acte suppose que tout acte administratif repose sur des motifs de droits et de fait exacts, pertinents et légalement admissibles.

Que cette règle s'impose à l'administration y compris lorsqu'elle dispose d'un très large pouvoir discrétionnaire d'appréciation.

Qu'elle impose que l'administration agisse en conformité avec les lois et principes généraux de droit qui lui donnent le pouvoir d'agir.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

2. Considérant que l'article 40 ter par. 5 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour l'établissement et l'éloignement des étrangers prévoit que le regroupant belge doit rapporter la preuve qu'il dispose de revenus stables, réguliers et suffisants.

Que ces revenus sont définis comme suit :

« L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail. »

Qu'il convient néanmoins d'avoir égard à l'esprit des directives européennes relatives à la matière du regroupement familial.

Qu'en effet, la directive 2003/86 du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial prévoit dans ces considérants que : « (...)

(4) Le regroupement familial est un moyen nécessaire pour permettre la vie en famille. Il contribue à la création d'une stabilité socioculturelle facilitant l'intégration des ressortissants de pays tiers dans les États membres, ce qui permet par ailleurs de promouvoir la cohésion économique et sociale, objectif fondamental de la Communauté énoncé dans le traité.

(5) Les États membres devraient mettre en oeuvre les dispositions de la présente directive sans faire de discrimination fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, les origines ethniques ou sociales, les caractéristiques génétiques, la langue, la religion ou les convictions, les opinions politiques ou toute autre opinion, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance, un handicap, l'âge ou l'orientation sexuelle. »

Que, de même, la directive 2004/38 du Parlement Européen et du conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres prévoit dans ses considérants que : « (...)

(31) La présente directive respecte les droits et libertés fondamentaux et observe les principes qui sont reconnus notamment par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne; en vertu du principe de l'interdiction des discriminations qui y figure, les États membres devraient mettre en oeuvre la présente directive sans faire, entre les bénéficiaires de cette dernière, de discrimination fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, les origines ethniques ou sociales, les caractéristiques génétiques, la langue, la religion ou les convictions, les opinions politiques ou autres, l'appartenance à une minorité ethnique, la fortune, la naissance, un handicap, l'âge ou l'orientation sexuelle. »

Qu'en conséquence, bien que des restrictions puissent exister à l'exercice du droit au regroupement familial, ces restrictions doivent demeurer dans l'esprit de la directive à savoir favoriser la vie familiale, d'autant plus lorsque celle-ci est fondée sur une relation matrimoniale comme en l'espèce.

Que, par ailleurs, le considérant 5 de la directive dispose qu'aucune discrimination ne peut être fondée sur la fortune ou un handicap.

Qu'il est donc exclu de créer une politique de regroupement familial « pour riches ».

3. Considérant que bien que la partie adverse soit autorisée à examiner la nature des revenus perçus et la suffisance de ceux-ci, cet examen doit être réalisé dans l'esprit des directives, à savoir favoriser le regroupement familial et non le restreindre.

Que tel qu'indiqué dans la demande de visa regroupement familial, le regroupant est actuellement en incapacité de travail de plus de 66% au sens de l'article 100 de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités coordonnée le 14 juillet 1994.

Que cette incapacité est reconnue pour une période courant du 21.05.2013 jusqu'à ce jour.

Que cette incapacité doit être assimilée à un handicap au sens de la loi. En effet, dans l'arrêt Chac n avas de 2006, la cour de Justice a considéré que la notion de « handicap », au sens de la directive européenne, doit être entendue comme :

« une limitation, résultant notamment d'atteintes physiques, mentales ou psychiques et entravant la participation de la personne concernée à la vie professionnelle.

La Cour insiste sur le fait que « pour qu'une limitation relève de la notion de « handicap », il doit être probable qu'elle soit de longue durée » (Affaire C-13/05 Chac n avas, Cour de Justice des Communautés européennes)

Que le requérant rappelle que l'article 11 de la Constitution belge dispose que :

« La jouissance des droits et libertés reconnus aux Belges doit être assurée sans discrimination ».

Qu'il doit être rappelé que la norme constitutionnelle est supérieure à la loi et que cette dernière doit s'y soumettre.

Que le requérant indique enfin que la Belgique est signataire de la Convention internationale des Nations Unies pour les droits des personnes handicapées et que la loi du 10 mai 2007, interdit toute discrimination, directe ou indirecte, sur la base du handicap et/ou l'état de santé.

Que le point T du préambule de la Convention indique que :

« Insistant sur le fait que la majorité des personnes handicapées vivent dans la pauvreté et reconnaissant à cet égard qu'il importe au plus haut point de s'attaquer aux effets pernicieux de la pauvreté sur les personnes handicapées »

Que le point X du préambule indique que :

« Convaincus que la famille est l'élément naturel et fondamental de la société et a droit à la protection de la société et de l'État et que les personnes handicapées et les membres de leur famille devraient recevoir la protection et l'aide nécessaires pour que les familles puissent contribuer à la pleine et égale jouissance de leurs droits par les personnes handicapées »

Que l'article 1er de la Convention relative aux droits de personnes handicapées dispose que :

« La présente Convention a pour objet de promouvoir, protéger et assurer la pleine et égale jouissance de tous les droits de l'homme et de toutes les libertés fondamentales par les personnes handicapées et de promouvoir le respect de leur dignité intrinsèque. »

Que l'article 4, 1 de la Convention dispose que :

« Les États Parties s'engagent à garantir et à promouvoir le plein exercice de tous les droits de l'homme et de toutes les libertés fondamentales de toutes les personnes handicapées sans discrimination d'aucune sorte fondée sur le handicap. »

Que cette convention et son protocole ont été ratifiés par la Belgique en date du 02 juillet 2009. Que ce texte international a donc un effet direct dans l'ordre juridique interne et s'impose à l'ensemble des agents de l'état. Que, par ailleurs, sa valeur normative est supérieure à celle d'une législation interne, même postérieure. Qu'en conséquence, la situation de personnes ayant un handicap reconnu ne peut être assimilée à celle de personnes valides sous peine de créer une discrimination indirecte contraire à cette convention internationale. Qu'il n'est nullement répondu à cet élément déterminant, le handicap, par voie de motivation. Que pourtant, pour qu'une motivation soit complète et adéquate, il est nécessaire de répondre à l'ensemble des éléments essentiels d'une demande. Que le handicap l'est, est manifeste et se devait d'être analysé en tant que tel. Qu'en conséquence, l'absence de motivation quant à cet élément essentiel de la demande est fautivement absente.

Que cela contrevient tant à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 qu'aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. Que la décision viole également les articles 1 et 4 de la Convention relative aux droits des personnes handicapées. Que le moyen est donc fondé. »

In het tweede onderdeel van zijn enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 42, § 1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit tweede onderdeel toe als volgt:

« En ce que, seconde branche, la partie adverse indique que les revenus du regroupant sont insuffisants sans autre considération.

Alors que, l'article 42 par. 1er al. 2 de la loi du 15 décembre 1980 impose la détermination d'un montant concret en cas de constat d'insuffisance des revenus

4. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

5. Considérant que l'article 42 par. 1er al. 2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« En cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visée à l'article 40bis, § 4, alinéa 2 et à l'article 40ter, alinéa 2, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant. »

Que l'article 42 par. 1er al. 2 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que le ministre doit déterminer un montant.

Qu'il ne suffit donc pas de réaliser le constat général d'un seuil de revenu inférieur au seuil de pauvreté.

Qu'il existe, en effet, dans le chef de l'administration le devoir de s'informer et un devoir de précision.

Que le devoir de réaliser un examen concret de la situation constitue une charge imposée à la partie adverse par l'article 42 par. 1er al. 2.

Qu'en effet, l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la Cour de Justice de l'Union européenne dans l'arrêt Chakroun (arrêt du 4 mars 2010, rendu dans l'affaire C-578/08, § 48) Que pourtant, in casu, aucune motivation précise n'est réalisée.

Que dans le cas présent, la partie adverse ne réalise aucune indication précise ni même estimation des charges du regroupant et ce de manière fautive.

Que pourtant le requérant fait état, dans la demande, des revenus de son conjoint, de la preuve des charges de ce dernier (Loyer + Gaz et électricité) et qu'il est donc aisé de déterminer s'il existe une disproportion entre les revenus perçus et les charges payées.

Qu'il était donc exigé, dans le chef de la partie adverse, de se prononcer sur ces éléments essentiels de la demande. Qu'il était également exigé par l'article 42 par. 1er al. 2 que la partie adverse détermine avec précision le montant des moyens de subsistance nécessaire, quod non.

Qu'en conséquence, la décision n'est pas adéquatement motivée au sens des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. Que cette absence de motivation viole les prescrit de l'article 42 par. 1er al. 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Que le moyen est donc fondé. »

De in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing, met name de weigering van verblijf, geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 40ter en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Enerzijds wordt gesteld dat de loonfiches voor de periode januari 2013 – juli 2013 ongeloofwaardig zijn, nu onderzoek heeft uitgewezen dat de referentiepersoon niet als (ex-)werknemer van de BVBA (...) kan worden teruggevonden. Aangaande de vereiste behoefteanalyse stelt verweerder enerzijds dat de middelen niet voldoen aan de armoederisicogrens van 1500 euro voor een gezin van twee volwassenen en dat anderzijds gezien de huurprijs van de woning van betrokkene 550 euro bedraagt, 120% van het leefloon het werkelijk minimuminkomen is waar de Belgische referentiepersoon zou moeten over beschikken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aanvaard.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering volledig en afdoende is.

Verzoeker voert aan dat uit zijn aanvraag zou gebleken hebben dat zijn echtgenote een arbeidsongeschiktheid heeft van meer dan 66%, hetgeen moet gelijkgesteld worden met een handicap. Hij meent dat nu met dit element geen rekening is gehouden in de motivatie van de beslissing, de bestreden beslissing met een gebrekkige formele motivering is behept.

De Raad volgt echter verweerder waar hij in zijn nota stelt dat nergens uit de aanvraag blijkt dat verzoeker zijn echtgenote een handicap heeft of voor meer dan 66% arbeidsongeschikt zou zijn. Het enige wat uit het attest van 5 maart 2014 van de "fédération des mutualités socialistes du Brabant" blijkt, is dat de echtgenote van verzoeker "a été en incapacité de travail depuis le 21 mai 2013 jusqu'à ce

jour". Bijgevolg is in het geheel niet aangetoond, of minstens niet aan verweerder ter kennis gebracht, dat de referentiepersoon lijdt aan een "handicap" als zijnde "een beperking, voortvloeiend uit fysieke, mentale of psychische aandoeningen die de deelname van de betrokken persoon aan het professionele leven verhinderen en dit voor een lange duur" en is de verwijzing naar het arrest Chacn Navas van het Hof van Justitie niet dienstig. Evenmin kan bijgevolg op dit punt een onzorgvuldigheid aan verweerder worden verweten.

Noch een schending van de artikelen 1 en 4 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap van 13 december 2006, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

Waar verzoeker meent te kunnen verwijzen naar zowel de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort Richtlijn 2003/86) en de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn), merkt de Raad op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat zij niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiende in functie van zijn Belgische echtgenote. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat zij heeft gebruik gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Zij moet als een statische Unieburger worden beschouwd. Verzoeker kan, bij gebreke aan een "intracommunautair aspect" in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in *casu* de Belgische referentiepersoon van verzoeker, "het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten" dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department). In voorliggende zaak wordt door verzoeker niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat zijn Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband stelde het HvJ nog dat "het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend" (HvJ 15 november 2011, C- 256/11 Dereci t. Bundesministerium für Inneres).

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 11 van de Grondwet en stelt dat verweerder niet mag discrimineren op basis van een handicap of op basis van rijkdom, herhaalt de Raad dat enerzijds geenszins is aangetoond dat de referentiepersoon aan een handicap lijdt en anderzijds dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26 september 2013, 121/2013 (B.55.2.) de 120% grens die gehanteerd wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet discriminatoir heeft bevonden. Het Grondwettelijk Hof was die mening toegedaan onder de voorwaarde dat indien niet aan dit referentiebedrag van 120% wordt voldaan, de bevoegde overheid conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse doet om te bepalen welke bestaansmiddelen betrokkenen nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 11 van de Grondwet wordt aangenomen.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werd *supra* reeds uiteengezet dat geen schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Wat betreft het toereikend gehalte van de bestaansmiddelen en de behoefteanalyse, betwist verzoeker echter opnieuw het afdoende karakter van de motivering zodat het tweede onderdeel van het enig middel tegen de eerste bestreden beslissing wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is in het licht van de vereiste behoefteanalyse conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert. Hij meent eveneens dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat niet met alle pertinente elementen in het kader van de behoefteanalyse werd rekening gehouden.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel moet gebeuren door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. [...]”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De echtgenote van de verzoeker moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de thans bestreden bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zijnde de ziekte-uitkeringen van gemiddeld 1070,07 euro per maand niet als toereikend worden beschouwd. Derhalve wordt volgens de gemachtigde niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het volgende stelt omtrent deze behoefteanalyse:

“Daarnaast legt betrokkene een attest van de 'Fédération des Mutualités Socialistes du Brabant' voor waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan ziekteuitkeringen heeft ontvangen voor de periode van 21.06.2013 t/m 31.12.2013 en dit voor een gemiddeld bedrag van 1070,07EUR per maand.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het bedrag dat de Belgische uit deze ziekteuitkeringen bekomt onder het bedrag zit van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals vereist overeenkomstig bovenstaand aangehaald artikel. Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde een behoeftenanalyse te doen. Hiertoe kan dienstig verwezen worden naar de armoederisicogrens, die bepaald wordt als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Voor een gezin van twee volwassenen ligt de armoederisicogrens op 1500 euro. Gezien de huurprijs van de woning die betrokkenen betrekken reeds op 550 € (+ desgevallende indexering) ligt, is 120 % van het leefloon het werkelijke minimum inkomen waar de Belgische referentiepersoon zou moeten over beschikken.”

In casu blijkt dat verweerder in het kader van deze behoefteanalyse twee minimumbedragen hanteert. Vooreerst verwijst verweerder naar de armoederisicogrens die bepaald wordt als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Voor een gezin van twee volwassenen stelt verweerder dat de armoederisicogrens op 1500 euro ligt. Vervolgens hanteert hij eveneens 120% van het leefloon als minimuminkomen waar de Belgische referentiepersoon in de huidige situatie zou moeten over beschikken, omdat de huurprijs van de woning reeds 550 euro bedraagt.

Verzoeker voert hieromtrent vooreerst aan dat het in het kader van de behoefteanalyse niet volstaat op algemene wijze te verwijzen naar de armoederisicogrens. De Raad kan hem in deze volgen. Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) immers duidelijk gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd). Hieruit blijkt dat noch de wet, noch het Grondwettelijk Hof verwijzen naar de armoedegrens.

Het is de wil geweest van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, met een verwijzing naar 120% van het leefloon als referentiebedrag, niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt, *in casu* 1500 euro, beduidend hoger is dan die 120% van het leefloon. Nu volgens het arrest van het Grondwettelijk Hof die 120% van het leefloon al niet als minimumbedrag mag worden gehanteerd, maar enkel als referentiebedrag, kan bezwaarlijk in het kader van die behoefteanalyse een bedrag worden gehanteerd dat nog hoger ligt.

Echter, de Raad beschouwt deze verwijzing naar de armoederisicogrens als een overtollig motief, nu verweerder wel degelijk conform de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zowel naar het referentiebedrag van 120% van het leefloon heeft verwezen, als een behoefteanalyse in het licht van deze wettelijke norm heeft gedaan.

Verzoeker werpt op dat verweerder een concreet onderzoek had moeten doen van zijn situatie en een inschatting had moeten maken van de lasten van de gezinshereniger. Hij stipt aan dat er in de aanvraag verschillende dienstige gegevens waren omtrent de inkomsten van zijn Belgische vrouw, alsook van de kosten voor huur, gas en elektriciteit zodat het dus gemakkelijk was te bepalen of er een wanverhouding was tussen de inkomsten en de te betalen kosten en dat verweerder zich hieromtrent had moeten

uitspreken. Hij voert eveneens aan dat verweerder een exact bedrag had moeten bepalen in het kader van die behoefteanalyse.

In casu stelt de Raad vast dat verweerder reeds op basis van de huurkost alleen oordeelt dat betrokkenen in hun specifieke situatie nood hebben aan 120% van het leefloon. De Raad ziet niet in hoe het in rekening brengen van nog bijkomende kosten voor huur, gas en elektriciteit dan ook iets aan het oordeel van verweerder had kunnen veranderen, laat staan in het voordeel van verzoeker. Wat betreft de inkomsten van de referentiepersoon geeft verzoeker niet aan met welke bijkomende inkomsten verweerder geen rekening zou gehouden hebben. Hij ontkent evenmin dat de loonfiches voor de periode januari 2013 - juli 2013 mochten buiten beschouwing gelaten worden nu niet is aangetoond dat de referentiepersoon effectief bij de BVBA (...) tewerkgesteld geweest is in die periode. Daargelaten de vraag of in de bewoordingen van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden dat verweerder in het kader van de behoefteanalyse een exact bedrag had moeten bepalen, blijkt *in casu* dat hij dat ook effectief heeft gedaan, nu men perfect kan berekenen hoeveel 120% van het leefloon is in het geval van de betrokkenen.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van de zorgvuldigheidsplicht, noch van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is in zijn beide onderdelen ongegrond.

2.2. Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt vast dat verzoeker op gegronde wijze de schending heeft aangevoerd van de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet in zijn enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij voert terecht aan dat het bestreden bevel *in casu* in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

« Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. »

Waar verweerder in de nota met opmerkingen meent dat een verwijzing naar artikel 52, § 4, 5^e lid van het Vreemdelingenbesluit zou moeten volstaan, kan de Raad bijgevolg niet volgen.

Het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 17 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van 17 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES